

ZE ZADNÍ KAPSY

Duck Mac'O'Donald

Za všechno může celulóza

“Doktore Mejzlíku!” ozvalo se z nejvyššího poschodí policejního ředitelství. “Doktore, nemáte na vteřinku čas?”

Holá hlava poručíka Bondyho se na vytáhlém krku pohupovala nad zábradlím.

“Pojďte na kafe”, vykřikly ještě úzké rty, a když lehce vyvalené, ale veselé a laskavé oči viděly, že oslovený se obrací a šplhá po schodech vzhůru, Gustav Hugo Bondy se napřímil a jeho zavalitá postava kolébavě zmizela ve dveřích kanceláře.

Doktor Mejzlík sem chodil rád.

Bondy měl výbornou kávu, útulné teplo z osvětlovacích těles velkého terária s mloky a hlavně, dobře se poslouchal.

“Posadte se doktore”, vyzval příchozího Bondy.

Potřásli si rukama.

Usadili se do hlubokých pohodlných křesel postavených přímo u terária, kde se rozvalovali nehybní obojživelníci, vystavující maximální možnou část své kůže teplému záření žlutooranžových zářivek.

Před nimi na stolku z dvou zdobených porcelánových hrnků, tenkého střepu, voněla káva.

“Jsem moc rád, že jste si na mě udělal čas, mladíku...”

“Je mi potěšením, pane,” usmál se Mejzlík a natáhl se pro šálek. Přidržel si ho pod nosem a s přivřenými očima nasál vůni čerstvé kávy. “S čím vám můžu pomoci?” dodal, když otevřel oči a viděl jak jeho labužnické gesto, muž zabořený v protějším křesle, sleduje s pobaveným úsměvem...

“Věc se má tak...”

Bondy naráz zvažněl.

“Potřebuji odbornou, lékařskou konzultaci.”

Naklonil se a pomalými pohyby míchal svůj nápoj.

“Ženské tělo. Třicet, čtyřicet let.”

Vytáhl stříbřitou lžičku a plnou pěny z povrchu kávy ji vložil mezi rty.

Přivřel oči.

Mlaskl a položil nástroj s dutým cinknutím na podšálek.

“Jaké by mohly být důvody, že po té co její mrtvola leží tři čtyři dny někde ve sklepě, má vyhřezlé oko.”

“Cože?” Doktor Mejzlík se překvapeně napřímil.

Bondy se opřel a usrkl.

“Tak poslouchejte... Víte, kdo je to Machatý? Gustav Machatý?”

“Ne. Měl bych ho znát? Nějaký případ z poslední doby? Machatý, Machatý... Nic mi to neříká...”

“Krom toho, že byl mým jmenovcem...” holohlavý mužik se usmál. “Co třeba Erotikon, Extáze? Pořád nic?”

“Bordely? Je to pasák?”

“Ježiši Kriste!” Bondy se hlasitě pleskl do čela. “Vy, že jste inteligence? Barbar jste, pane!”

Bondy se napil a utřel si rukávem rty.

“Sedzte, mlčte a poslouchejte...”

Nikdo, slyšíte, nikdo... neztvárnil sex a touhu a chtíč a vášně ve filmu tak, jako tenhle chlapík.

Rozumíte?

Nikdo!

Můžete dát dohromady na kupu všechny kazety ze všech pornopůjčoven světa, vydestilovat je a stejně vám nezbude ani zlomeček toho, co dokázal Machatý vtělit do každé minuty těchhle dvou filmů.

Chápete?

Nechápete!

A to bylo pane ve dvacátých letech! Erotikon byl sice ještě němý film! Ale jaký!

A Extáze? Nejlepší film první poloviny století, pane, říkám já!

A Heda Kieslerová... Neboli Heda Lammar. Na tu, pane, bude muset moje žena žárlit do konce života!”

“Nu...” ozval se Mejzlík, poněkud zaskočený kolegovým výbuchem, ” a co s tím má společného vyhřezlé oko? To ta Heda?”

“Ale ne...” Bondy se zhluboka nadechl a klidnějším hlasem pokračoval. “Podívejte chlapečku, věc se má tak. Sem tam, tak jednou za dva tři měsíce se schází v jedné vinárně na Starém městě taková společnost. Chápete, staří přátelé, spolužáci... To je vedlejší.

No, a včera jsem tam potkal pozoruhodnou dámu...

Kdo byl Hugo Hass doufám víte?”

“Herec? Kdysi?”

Bondy rezignovaně mávl rukou.

“Ta dáma, to byla jeho vnučka! Žije v Americe, ale je tady, v Čechách, na několik týdnů. Šaramantní paní. Moc pěkně jsme si popovídali. Nějak jsme se dostali k osudům herců, kteří před válkou utekli za moře. Hass, Werich s Voskovcem, Ježek... Však víte...”

Podíval se na Mejzlíka, který nejistě přikývl.

“No, někteří tam po válce zůstali, nebo se tam po osmačtyřicátém dostali v další vlně...”

Bondy vstal a začal v elipsách přecházet po místnosti.

“Řeknu vám, vždycky jsem si myslel, že ta pravá doba pro mě, je přelom dvacátých a třicátých let... Devětsil, Osvobozené, mladý Nezval, Seifert...” vzdychl a sklonil se ke stolku pro šálek.

“Ale když jsem slyšel, jaká squadra se sešla v Hollywoodu po válce. Nejenom Češi samozřejmě!” Napil se, mlaskl a i s hrnkem v dlani pokračoval v chůzi.

“Orson Wels, Billy Wilder, Kazan, ten Voskovec, Hogart a ovšem Ingrid Bergman, Max Reinhardt...”

Doktor Mejzlík si odkašlal. Bondy se zarazil a udiveně se na něj podíval.

“Copak?”

“To oko...”

“Ale ano, hochu, už se k tomu dostávám.”

Sedl si zpět do křesla proti Mejzlíkovi. Dopil kávu a šálek položil na stůl.

“A mezi těmi všemi i Machatý. Na to, jaké si udělal před válkou ve světě jméno, moc velkou kariéru v Americe neudělal. Asistoval u pár filmů... To je ale vedlejší. Důležité je, že měl manželku.”

“Hedu?”, zkusil to Mejzlík.

Bondy opovržlivě odfrkl.

“Ale kdepak! Byla to ovšem taky Rakušanka... A taky překrásná. Ne nepodobná Marlene Dietrich.”

“Takže to oko...? Jeho žena?”

“Poslouchejte. Tohle jsem včera slyšel a nemůžu to pustit z hlavy. Samozřejmě se tam všichni ti kumštýři znali. Myslím v Hollywoodu. Měli různé partičky, co spolu pekly. Machatý a Hass patřili do jedné z nich.

U Machatých se scházela společnost o sobotních večerech. Maria Ray, tak se jmenovala Machatého tehdejší žena, ta Rakušanka, byla prý náramná hostitelka. Sama pekla zákusky, dorty a připravovala další pohoštění.

Před jedním takovým mejdánkem, bylo to někdy v padesátém nebo jednapadesátém roce Machatý všechny známé obvolal, že se nic nekoná, protože ho jeho žena asi opustila.”

“Nemohl bych dostat ještě kávu?”, ozval se Mejzlík, “Je opravdu vynikající...”

Bondy vzdychl a vstal. Přešel k malému pultu u umyvadla vedle dveří.

“Teď to začíná být poněkud zmotané,” pokračoval a chvíli počkal, dokud elektrický mlýnek drtil zrnka kávy.

“Za pár dní, se přátelé začali vyptávat, kde Marie je?

Jestli o ní Machatý něco ví?

Na konec se u něj nejbližší přátelé sešli a ve snaze najít nějakou stopu začali prohledávat dům. Našli jí, chuděru, ve sklepeš na kanapi. Mrtvou.”

“Okó?”

“Ano. Měla vyhřezlé oko a na halence špendlíkem připnutý vzkaz, že už má života dost!”

Bondy pomalu zvedal a spouštěl ruku s konvičkou a místností se zase rozlila vůně kávy.

“Dobře, a co my s tím? Co na to policie?”

“To je právě to. Vůbec nerozumím, ale policie se nevolala.

Pokud jsem to pochopil dobře, přátelé se nakonec dohodli, že, ať už to bylo jakkoli, Machatý musí okamžitě odjet do Evropy, což se také stalo, a zřejmě, na základě konexí, se celý případ nějak odehrál do autu. Jak bychom dnes řekli. Opravdu prapodivná věc.

Ale já znám ty Machatého filmy. Na mordýře ho netipuju. Navíc se s ním pak všichni celá léta stýkali. Kamarádil vy byste se s vrahem?”

Doktor Mejzlík se chopil svého šálku a pomalu míchal.

“Tak, co tomu říkáte, doktore?” zvolal netrpělivě Bondy a ponořil se opět do svého křesla.

“Nechce se mi věřit. V Americe. Po válce! Že by něco takového spadlo pod stůl. Žádný skandál, žádné vyšetřování.”

“Hochu! To byl Hollywood! Padesátá léta! Tam i poslední policajt sháněl v těch letech roli! To mě netrápí, však víte, co se dá zamést tady, když se chce,” odkašlal si.

“Ale, proč jsem vás pozval, chlapče,” Bondy se s přivřenýma očima napil, “mě by zajímalo to vyhřezlé oko. Jak se taková věc může stát?”

Mejzlík hodnou chvíli pozoroval nehybné tvory v teráriu a přemýšlel nad odpovědí.

“Je to už drahně let, pane. Těžko takhle z voleje něco vymýšlet.” Mohutným douškem vyprázdnil šálek a položil ho před sebe na stůl.

“Nabízí se samozřejmě násilí. Úder do hlavy. Pád z výšky. Nebo nějaká příčina, která je skrytá? Upřímně, nevím.

Dejte mi oddechový čas.

Bude víkend, podívám se na to a v pondělí po obědě se tu můžeme sejít na kávu. Co říkáte?”

V pondělí doktor Mejzlík na Bondyho už čekal před dveřmi.

“Tak co?” houkl Bondy na přítele, když se usadili s kouřící kávou u terária.

Tázaný sáhl do náprsní kapsy a vytáhl list papíru popsaný poznámkami.

“Trochu jsem se poradil s literaturou a taky v sobotu u piva se spolužákem, teď obchodník s léky, a navíc... Ale to, až potom...”

Nahlédl do papíru.

“Pořád je nejpravděpodobnější mechanická příčina. Říkal jste, že ležela ve sklepě. Pokud by padala ze schodů, nebo pokud by jí někdo udeřil do hlavy, může být výhřez oka průvodním jevem. Nicméně...!” podíval se významně na Bondyho, který položil hrnek na stůl a dychtivě kolegu pozoroval.

“Ona to byla doba, kdy se experimentovalo s kde čím. Už tehdy někdy ilegálním, ale ovšem, také s mnoha teprve se objevujícími látkami, které dnes označujeme sakumprásk za drogy. Navíc v Hollywoodu! Tam asi bylo k mání opravdu všelicos. Pokud Marie třeba trpěla depresemi, nebo prostě jen experi-

mentovala. Padesátá léta byla v těchhle věcech, nejen v Americe, dost nespoutaná, říkal přítel farmakolog.”

“Tudíž, chápu to správně, nelze sebevraždu, byť třeba neúmyslnou, vyloučit?”

“V podstatě ne. Dryják, který přivodí křeče nebo nekontrolovatelnou aktivitu. Přivolá běsy, paniku. Zvýší nitrooční tlak... Možné by to bylo.”

Bondy vstal a vydal se na oblíbenou trasu sem tam kanceláří.

“Víte, že se mi ulevilo? Já bych se na ty filmy už nemohl koukat, když bych věděl, že je jejich tvůrce určitě vrah! A to by taky znamenalo, už nevidět Hedu Lamar! Chápete? Nejkrásnější filmovou divu všech dob, jestli do toho můžu mluvit. Krucinál!”

Doktor Mejzlík se usmíval. Otočil list, který držel v ruce a druhou se napil.

“Jenže!” pronesl významně, položil šálek i papír a na ten významně poklepal prsty.

Bondy se zastavil a upřeně se na hosta podíval.

“V sobotu v té hospodě s námi seděl taky inženýr Prokop a to je, jak určitě víte, kapacita, co se týká historie filmu a kinematografie vůbec.”

“No toho znám! To mě zajímá! Mluvili jste o tom případě?”

Mejzlík se opřel a užíval si dychtivého pohledu poručíka.

“Ovšem! On sice neznal podrobnosti s vyhrzlým okem, dopisem na rozloučenou a podobně... Ale věděl o koho jde. A odhalil mně věc, o které my jsme neměli, v našich úvahách, ani páru. Ona totiž Marie, tedy Marie Ray byla Machatému nevěrná.”

Bondy, jenž si mezitím sedl, ztuhl a ze šálku blížícího se ke rtům, vyšplíchla káva v tenkém cákanci na jeho límeček.

“Ale kruci!”

“Bylo to takové veřejné tajemství, alespoň v tom jejich exulantském okruhu a Machatý se to taky dozvěděl. Víte, kdo to byl? Ten amant?”

“Kdo?”

“Fritz Lang.”

Bondy vyskočil, položil s třesknutím kávu na stůl a začal rychle přecházet kolem, zatímco si dlaněmi mnul holou hlavu.

“Metropolis, doktor Mabuse, M, Ministerstvo strachu! Chápete, kdo byl Fritz Lang? To byla megahvězda! Světová!

Metropolis, chápete? Podle kde koho nejlepší film všech dob!
No jo, no jo...

Jenže, tím se nám zase dostává Machatý do hledáčku. Zjistil nevěru a ženu zabil. Occamova břitva..."

Doktor Mejzlík se Bondyho výbuchem očividně bavil.

"Ale, proč nezabil i Langa? Tak to přece bývá, ne, že žárlivec odpraví jeho i ji? Navíc... Inženýr Prokop vytáhl pak bombu!

Tvrdil, že v dobových pramenech lze najít náznaky, že Lang svedl Marii Ray, aby se Machatému pomstil. Žárlil na něj. Považoval Erotikon a Extázi za lepší kusy, než byly jeho filmy a nemohl se přes to přenést. Pomlouval a také díky němu Machatý nedostal v Americe takové příležitosti, jaké by si zasloužil. Lang se bál, že by ho mohl v branži sesadit s piedestalu Evropana číslo jedna!

Takže vůbec není možné vyloučit variantu, že Fritz Marii zabil, a předpokládal, že vina padne na Machatého a Lang se nenáviděného konkurenta definitivně zbaví. To se v podstatě podařilo, byť se věc ututlala.

Což se vrahovi bezpochyby hodilo."

“Počkejte!” Bondy se zastavil před Mejzlíkem a ukázal na něj prstem. “Vy se mně tu snažíte naznačit, že když už jsem se vypořádal s tím, že na Erotikon nekoukám, jako na dílo vraha, že se teď nebudu moci ze stejného důvodu podívat na Metropolis nebo Šarlatovou ulici? Tak to prrrr, holenku!”

Zhluboka se nadechl. Pomalu se posadil. Položil dlaně na kolena.

“Podívejte, pane doktore Mejzlíku. Byla to chudák ženská. V kleštích mezi dvěma velikány. Jak zrnko mezi mlýnskými kameny. Buď se nechat rozdrtit, nebo vyskočit, spadnout do náhonu a nechat se unášet někam do moře. Není divu, že to vyřešila, jak to vyřešila. A víc bych do toho neštoual. Ostatně,” podíval se na hodiny pověšené nade dveřmi, “mám ještě nějakou práci. Vy už odcházíte, vidíte.”

Doktor Mejzlík vstal a poněkud zaraženě vyrazil ke dveřím.

Tam se ještě otočil.

“Víte, inženýr Prokop ještě říkal, že ten Lang...”

Bondy otevřel dveře a jemně vystrčil hosta ven.

“A stavte se zase někdy na kafe, doktore...”

Překvapení

Vrták se se skřípěním pomalu otáčí přímo uprostřed zatuhlého mozku.

„Ach bože, ještě je tma.“

Kapitán Kolbaba zaostří na rozpité zelenkavé čárky vlevo na nočním stolku.

„Kurva, půl třetí...“

Sebere bzučící, skučící telefon a otočí ho displejem k sobě.

Neznámé číslo...

Gestem prstu přijme hovor a přiloží si přístroj k uchu...

Poslouchá...

„Haló?“ , zašeptá...

Na pozadí šumícího reproduktoru slyší zvuk. Dech...

„ Haló...?“ , zkouší to ještě jednou.

Už jen pravidelné pípání... Zavěšeno.

Zakleje, položí telefon zpět na stolek a kontroluje nastavení budíku.

Ještě tři hodiny.

Otočí se a zajede rukou pod peřinu. Nahmatá teplé tělo. Přitáhne si ho k sobě a sám se přitiskne břichem k teplému zadečku. Rukou přejeđe po boku a dlaň schová do svého loubí hebké ňadro. Žena zamručí a ještě víc se přitiskne.

Ozve se znova telefon. Krátké zavrnění a pípnutí - sms.

Krátce se rozhoduje, ale pak se uvolní. Usměje se, když zaregistruje dole pod peřinou tuhnoucí úd. Usíná.

Půl šesté.

Kolbaba vstává. Bera do ruky telefon, vzpomene si na noční extempore.

Jedna nepřečtená zpráva:

Lublanska 35. Pamatujes? Ja ano.

Cestou na oddělení vzpomíná... Lublaňská 35... Něco mu ta adresa připomíná... Lublaňská je na Vinohradech...

Restaurace Na Břežance...

Tam byl párkrát na pivu...

Počkat!

Vybíhá schody přímo do posledního patra. Rovnou k Bondymu. Gustav Hugo Bondy má už jen rok do důchodu. Paměť a zkušenosti. Pro ty se k němu do podkroví chodí. A koukat na mloky, kteří se vyhřívají pod lampami v jeho velkém teráriu.

„Ale, pan kapitán!“, zvolal když Kolbabu spatřil. Vstal z křesla, které měl postavené přímo u terária a vykročil příchozímu vstříc.

„Co tě přivádí ke starému plešatému policajtoví?“, usmívá se.

„Lublaňská 35. Jo, ahoj... Případ... Lublaňská 35... Něco mi to říká... Našel bych to v počítači, ale vyběhnout k tobě mi přišlo rychlejší... A zdravější...“, dodal Kolbaba sípavě.

Podali si ruce.

„Dáš si hrnek kafe?“

Seděli s kouřícími šálky u terária a pozorovali nehybná zvířata.

„Lublaňská 35... No, to ti řeknu úplně přesně, kamaráde.“, pronesl Bondy po chvilce a napil se s mohutným usrknutím.

„Vantoch se jmenoval...“, podrbal se na holé lebce.

„Úchylný magor... Udal se, že zabil svou holku. Je to tak dvacet let. Dívím se, že si to navybavuješ.“

Kolbaba se zhluboka nadechl.

„Bože! No jo! Jak jsem si mohl nevzpomenout!

Já mu pak přišil ještě tři další, který chtěl tou jednou zašumlovat. A to nebylo všechno!“

Vstal a začal přecházet po místnosti.

„Jo! Jo! Lublaňská 35! Tam jsme našli ty tři holky, v pronajatém sklepě...“

Rychle se s Bondym rozloučil a sešel k sobě do kanceláře v prvním patře.

Sedl si a znovu si přečetl zprávu v telefonu.

Lublanska 35. Pamatujes? Ja ano.

Zavolal dolů do archivu, zda by mu mohli vyhledat a poslat spis k tomu případu.

Znova zapíjala SMS.

Vzpomnel sis? Uvidíme se!

Sakra! Vantoch je přece v báni... Nebo ne? Kolik dostal? Doživotí to nebylo. Dvacet let?

Tehdy to tomu chlapovi málem vyšlo. Udal se, protože zjistil, že u poslední vraždy měl náhodou svědka. Počítal s tím, že když se přizná, poběží všechno rychle, on si odsedí pár let a bude mít pokoj. Jenže Kolbaba, který u toho byl jako mladší parťák tehdejšího kapitána Povondry, byl z Vantocha nesvůj.

Divné oči, gesta, dikce...

Zakouzl se do toho případu, vrtal se v něm a překlápěl i ty nejnenápadnější kameny pod kterými byly buď slizcí, ale nezájímaví slimáci nebo jen hlušina.

A pak se najednou, pod jedním valounkem cosi zatřpytilo.

V pitevní zprávě, kromě detailního popisu všech brutálních zranění, které vedly ke smrti oběti, Kolbabu zarazila jedna drobnost. V obsahu žaludku se kromě obligátních zbytků potravy a spermatu vraha našla papírová kaše a stopy razítkového barviva. Samozřejmě si toho při prvním přečtení všiml jen jako neobvyklosti, ale nevěnoval tomu velkou pozornost.

Až večer, když vzal v posteli do ruky knihu, kterou ten den koupil po cestě domů v antikvariátě.

Karel Čapek - Továrna na absolutno, skvělo se na první straně pod modrou potahovací hmotou obalenými deskami s vyraženým číslem. Vyřazeno z fondu Městské knihovny v Příbrami.

Celá stránka byla potištěna ještě několika různými razítky a poznámkami knihovníků inkoustovou tužkou...

Když knížkou prolistoval, našel kulatá razítka příbramské knihovny na straně 17 pak ještě 36, 72 a na zadní předsádce.

Zavřel knihu a pak i oči. Vantochův byt. Nic. Ani kuchařka v kuchyni, nebo vtipy na záchodě, natož román na nočním stolku.

Zato v šuplíku s papíry a doklady několik průkazek do několika pražských knihoven!

Vydal se ráno na obchůzku a na oddělení se vrátil s šesti knihami, které si Vantoch za poslední půlrok půjčil.

Byla to tři různá vydání stejné knihy.

Shakespearovy sonety.

Bezradně jimi několik dlouhých minut listoval.

Vyklepal je a z jedné vypadl sedm let starý lístek na tramvaj.

Pak si všiml v jednom svazku několika zmuchlaných listů a mezi nimi objevil u hřbetu roztřepené stopy po chybějící stránce.

V druhém stejném vydání chyběla tatáž strana.

Nakonec našel chybějící listy ve všech šesti exemplářích. Po každé šlo o stránku, kde byl vytištěn sonet 147.

Laboratoř potvrdila, že složení papíru i razítkové barvy z těla oběti odpovídají knize, kterou si vrah půjčil naposledy. V knihovně v Bělehradské.

Zbylo ještě dalších pět knih, pět vytržených stran.

Někde ještě leží minimálně dalších pět těl.

Tři z nich, úhledně zabalené v igelitu a lepící pásce, zanedlouho objevili v Lublaňské 35, odkud se Vantoch kdysi odstěhoval, ale sklep si ponechal pronajatý.

Zbláá dvě těla se nikdy nenašla a Vantoch se k nim nepřiznal.

Soud chybějící stránky v knihách neuznal za dostatečné důkazy, ale i čtyři vraždy stačily na pořádnou pátku.

.....

Ze vzpomínek vytrhlo Kolbabu další zavrčení telefonu.

Ty jsi cernejsi nez noc a peklo samo... Galenova 26. Ted.

Kolbaba vyletěl od stolu a zařval.

Uháněl dolů ze schodů, ze dveří, po ulici a říčel jako šílenec.

Galénova 26. Tam jeho žena čeká až dorazí dcera s vnučkou.

Tam je doma a nějaká svině si s ním tam hrát nebude!

Naskočil do tramvaje a trochu se uklidnil. Nahmatal v podpažním pouzdru zbraň.

Vystoupil a přeběhl na protilehlý roh. Jejich vchodové dveře byly pootevřené. Vzhlédl. Okna bytu zavřená, jen větračka v ložnici pootevřená jako vždy.

V chodbě vytáhl pistoli, nabil a potichu stoupal po schodech. Zastavil se.

Dveře bytu zely dokořán.

Poslouchal.

Nic, ticho.

Teď posunutí židle nebo stolu... Možná od sousedů.

Ticho.

S napřáženou zbraní vstoupil do pokoje. Odjistil a položil prst na spoušť.

Nahlédl do pokoje. Byl prázdný.

Ozvala se hudba.

“Překvapení!”

Kolbabovi poklesla čelist i ruka.

Ze dveří kuchyně, pokojů i koupelny, které se naráz otevřely, vystupovali přátelé a známí s rozesmátými tvářemi a pěli hurónsky Happy birthday...

Uprostřed velkého pokoje řval falešně doktor Mejzlík a máchal rukama!

“To bylo, co? Kamaráde!”

Kolbaba zíral na jeho zarudlé tváře...

“Ty jsi černější než noc... Chachá! Dva dny jsme to chystali! Já to vymyslel, johóóó! S Bondym a všema na oddělení domluvil, johóóó! A tvojí ženou, samozřejmě...”, v přehnaném gestu se dvorně uklonil poněkud nejistě se tvářící paní domu.

.....

Byla to nakonec moc hezká oslava. Jen doktor Mejzlík se jí nezúčastnil.

S přeraženým nosem ho odvezla sanitka do Vojenské nemocnice na chirurgii.

Kolbabu pěst bolela ještě celý týden.

Případ v Křežíši

Ráno se přes Křežíš přehnala bouřka.

Kolbaba se vyhýbal loužím. Rozepnul si zip u bundy, protože trhajícími se mraky sem tam problesklo slunce a vítr byl už opravdu jarně vlahý.

Byla to poslední chalupa vsi. Pod lesem. Silnice se už pěkný kus před stavením změnila v rozbitou polnici a za třemi vozy s rozsvícenými majáky, které stály u polámaných vrátek, se měnila v zarostlou pěšinu ztrácející se za rohem zpustlého plaňkového plotu.

„Tak co tu máme?“ zeptal se Kolbaba strážníka u vrátek.

„Dorazil doktor Mejzlík?“ dodal a protáhl se kolem muže v uniformě do zahrady.

„Ano,“ odpověděl tázaný a pokračoval: „Nejspíš sebevražda. Nějaký Holý. Sousedka si všimla, nějaká Mádlová, že už pár

dnů nevyšel ven. Tak se šla podívat oknem a viděla, jak visí v kuchyni.“

Někde ve stromoví zaskřehotala straka.

„Dobře, díky.“

Kolbaba si všiml, že ho strážník následuje k domu.

„Díky,“ zopakoval. „Vraťte se zpátky k vrátkům. Ať nám sem nikdo neleze.“

Ještě, než vešel dovnitř, obešel dům kolem dokola.

V okně vedle dveří viděl postavy policistů, pracujících uvnitř.

Všechna další okna byla slepá. Pečlivě zasklená do poslední tabulky. Do jednoho zavřená. Zajištěna pevnými háčky... Za vnitřními křídly napnuta jakási tmavá stěna. Neprůhledná. Bez jedině škvíry.

„Tady se to nesešlo kolik let,“ řekl si pro sebe, když obcházel křoví vzadu za domem a brodil se boulemi suché trávy z nichž vyrážely svítivě zelené letošní drny. Sem tam zazářil v té pustině zbloudilý květ narcisky.

Minul prošlapanou stezku k prkenné kadibudce.

Kolbaba pokračoval dál, až došel ke vchodovým dveřím do stavení a opatrně je pootevřel.

„Můžu dovnitř?“ houkl do šera.

Otevřely se dveře a předsíň zalilo žluté světlo žárovky.

Se světlem vyrazil ven také čpavý zatuchlý zápach.

„Fuj!“ Kolbaba vylovil z kapsy kapesník, který si přitiskl na nos.

„Pojďte, kapitáne...“ ozvalo se zevnitř.

Ve špinavé předsíni značnou část podlahy zakrývala změť nejrůznější obuvi. Od holinek a bagančat po rozšlapané papuče a mokasíny.

Na jedné stěně byl nejspíš věšák, protože byla ověšena množstvím kabátů, a bund, skrz které nebylo vidět omítku.

Kolbaba prošel do jedinou žárovkou, pověšenou na podezřele vyhlížejícím drátě, osvětlené kuchyně, po které se pohybovalo několik osob z forenzního týmu.

Uprostřed stál odřený bílý stůl, u kterého pokulhávaly dvě židle.

Na stole byla porcelánová kořenka – Cukr/Sůl, talíř obalený chuchvalcem bílé plísně, z něž trčely konce příboru, nedopitá láhev od piva, uzavřená patentním špuntem a plná dvoulitrová PET lahev s modrým víčkem.

V koutě za dveřmi se takových, ale prázdných lahví válelo několik.

Vedle okna stál vysouvací dřez s deskou potaženou kostkovaným voskovým papírem, na němž byl dnem vzhůru položený hrnek na čaj, lžice a černý smaltovaný kastrol. Na kraji stál malý elektrický vaříč, kde na zadní plotýnce dřepěla stříbřitě lesknoucí se čajová konvice. Vedle vaříče bylo několik kovových krabiček, z nichž ta největší měla na boku nalepenou ručně psanou vinětu – Kafe.

Pod oknem na druhé straně světnice stála postel překrytá zapraným prostěradlem.

Na popraskaných, kdysi bordó dlaždicích vedle stolu leželo tělo.

„Neuměl to,“ ozval se doktor Mejzlík, který klečel u hlavy mrtvolky a ohledával ji.

„Pověšený se dusil pěknou chvíli...“

„Pěknou?“ namítl Kolbaba s pozdviženým obočím.

Doktor poznámku ignoroval a pokračoval:

„Ale provaz si vzal pořádný a uzel vydržel.“

„Něco zvláštního?“

„Na těle ne, ale jestli skočil ze stolu, jelikož nebyl hned mrtvý, určitě by se, kdyby chtěl, dostal zpátky na stůl.“

Kolbaba se podíval ke stropu a schoval kapesník. Už si na zápach pomalu zvykal.

Metr a půl od kabelu vyvěrajícím ke světlu čněl šedý hák.

„Asi zašroubovaný do trámu pod omítkou.“

Mejzlík s heknutím vstal, přitáhl si židli ke stolu a z tašky, kterou měl přes rameno, začal vyndávat papíry.

„Jestli chceš vědět, co si myslím...“ zamlčel se, vyndal z náprsní kapsy pero a chystal se psát do jednoho z dokumentů, „jestli to udělal sám, tak moc chtěl!“

Otevřely se dveře a do místnosti nahlédl strážník od vrátek.

„Jsou tu pro tělo...“

Ustoupil a kolem něj se protáhli muži s nosítky.

„A je tu ta Mádlová, pane kapitáne.“ zvolal, zatímco doktor Mejzlík, předal havranům papíry a ti naložili a odnesli svůj náklad.

„Ještě jsou tu ty dveře,“ ozval se jeden z techniků.

„Jaké dveře?“

„Tady.“

Teprve teď si Kolbaba všiml tmavě šedé, matně pableskující plochy v zadní stěně.

„Zatím jsme je neotevřeli.“

Technik ke dveřím přešel a přešel po hladkém povrchu rukou v bílých gumových rukavicích.

„Proč ne?“

„Nevíme jak.“

„Dobrý den.“

Do vchodových dveří se – přes strážníkovu úsilí zabránit jí v tom – vedrala malá osůbka v černých šatech a květovaném šátku.

„Tak už ho vodnesli, chudáka...“

„Á, paní Mádlová... Tak se posaďte, když už jste tady.“

Kolbaba ukázal příchozí na židli a zavřel strážníkovi před nose.

Přešel zpět k tajemným dveřím a strčil do nich. Ani se nepohnuly. Vypadaly ne jako ze dřeva, jak by se na takovou chalupu slušelo a patřilo, ale jaksi – jako z nějakého kovu či kamene.

„Poslali jsme pro specialistu. Měl by tu být tak za půl hodiny.“

„Hm... Tak paní Mádlová...!“ Kolbaba se prudce otočil a musel se usmát, protože leknutím nenadskočila jen dotyčná, ale i doktor Mejzlík sedící dosud u stolu.

„Vy jste pana Holého znala?“

„No, víte, pane detektýve,“ tázaná si nervózně poposedla, „asi jako každéj tady... Tak trochu.“

Odkášlala si.

„Že mám chalupu skoro vedle. Tak jsem s ním občas prohodila pár slov. Ale von byl divnej pavouk. Jen pro důchod na poštu, pro oběd do školy... Jinak byl zalezlej... Na zahradu nepách, akorát na hajzlík... Ani do hospody... Jen pro ty flašky. A jak vyhrál, bylo to ještě horší. Ani nepozdravil...“

„Vyhrál?“

„No jo, pane. Skorem půl miliónu. Asi před pěti lety. To jsem zapomněla říct. Každéj pátek zašel na poštu a vsadil jeden sloupec Športky. A pak jednou vyhrál... Skorem půl miliónu, se říká. Asi před pěti lety. Ale zůstal divnej, jako byl před tím. Ani nikdo neví, co s těma penězma udělal. Jak jsem šla dneska kolem, říkám si: Už jsi ho holka nějakéj den neviděla... Buším a nic. Tak kouknu oknem a von vám tu visí jak švestka.“

„Měl tady nějaké přátele? Znamé? Jezdil za ním někdo? Třeba z rodiny?“

„Né... Za ním ne. Nikdy. Ten se nekamarádil ani s vlastní peřinou, řekla bych.“

Kolbaba i Mejzlík se podívali směrem k nevábnému lůžku.

„Nenapadá vás, proč si vzal život?“ vložil se do rozhovoru doktor Mejzlík, který dokončil vyplňování lejster a uložil je do desek.

Pokrčila rameny, rozhlédla se a rozhodila rukama.

„Co tady?“

Do nastalého ticha se ozvalo zaklepání na dveře.

Starší muž, kterého přivedl strážník od vrátek se představil jako Pištora.

Ledva zahlédl tmavé dveře, táhle hvízdli...

„A doprdele!“

„Copak?“ zeptal se Kolbaba. „Víte, o co jde?“

„Roll-locky...“ vydechl Pištora.

Zatímco si zálibně dveře prohlížel, vyndal z objemné kabely, kterou si sundal z ramene, gumové rukavice.

„To jsou Roll-locky, pánové. Viděl jsem je zatím jen v katalogu, ale naživo... To je teprve krása. Ale co nechápu, kde se tady vzaly... I s montáží ta nádhera vyjde na takových sto padesát klacků.“

„Otevřete je?“ Kolbaba přešel také ke dveřím a položil na jejich chladivý povrch dlaň.

„No, jestli máte klíč nebo buldozer, tak to nebude problém.“

„Klíč? Nemají zámek.“

„Je to taková těžká malá hranatá věcička. Naladěný magnet, který odjistí a odblokuje závory skryté uvnitř dveří. V těch dřevěných futrech jsou určitě daná a zabetonovaná ještě futra ocelová.“

„Našli jste něco takového? Těžkou hranatou věcičku?“ obrátil se Kolbaba na přítomné.

Všichni odmítavě zavrtěli hlavou.

I svědkyně, jak si všiml.

„Paní Mádlová, pro teď už vás nebudeme zdržovat. Pane doktore, vyprovodíte madam, prosím?“

„Račte!“ zvedl se oslovený a dvorným gestem ukázal ke vchodovým dveřím.

„Pánové, všechno znova vzít do ruky, převrátit, zatřást...“ zavelel Kolbaba, když se doktor Mejzlík vrátil. „Doktore, vy jste hotov?“

„S tělem až do pitvy ano. Ještě připravím pro laborku vzorky z tohohle.“ Ukázal na stůl.

„Dobrá, pusťte se do toho. Pane Pištora... Můžete zkusit obejít barák, jestli by se tam,“ kývl směrem k nedobytné bráně do nitra chalupy, „nedalo dostat jinak... Ale nic nerozbíjet! Zatím...“

„Co tam mohl mít?“ zeptal se Kolbaba řečnický a sledoval doktora Mejzlíka, jak z kufříku, který stál u nohy stolu, vyndává laboratorní pomůcky pro odebrání vzorků.

„Neříkej mi, že kvůli tři sta padesáti tisícům si objednal vrata za sto padesát.“

„Magor to byl...“ podotkl Mejzlík a připravoval si zkumavku. Nabral pipetou tekutinu z lahve od piva a odkapal do zkumavky.

„To byl... Ale ne tenhle typ. Nebyl to střádal.“

„Když myslíš...“ Doktor Mejzlík uložil zkumavku se vzorkem do držáku, nalepil na ni štítek s číslem a vyndal novou, čistou. Vzal do rukou plnou PET lahev.

Otáčel ji kolem dokola.

„Žádná polepka.“

Vzal za zátku a zabral. Závit povolil. Pevně lahev stiskl a položil na stůl. Pomalu povoloval uzávěr. Odendal ho z hrdla.

Ušklíbl se. Mávl dlaní nad otevřeným hrdlem.

„Fuj!“ zašklebil se znova.

„Co je?“ podivil se Kolbaba a nahnul se nad lahev.

„Nejsem si úplně jistý, ale skoro bych řekl, že to jsou chcanky.“

Kolbaba ještě jednou začichal.

„No do hajzlu, to jsou fakt chcanky. To byl línej vylézt před chalupu?“

Doktor Mejzlík odebral vzorek a zašrouboval pevně uzávěr.

„Byl to magor,“ dodal a vyndal zapínací sáčky na pevné vzorky.

„Tak, po drinku ještě sváču.“

Pinzetou se zabořil do houští bělavé plísně na talíři. Vytáhl vidličku a pak nůž.

Položil oboje na desku stolu. Pak zvedl v ramínkách pinzety šedou hmotu, která by při troše fantazie mohla být kdysi knedlíkem, a vložil ji do sáčku. Přitom něco v talíři cinklo.

„A hele.“

Rychle si natáhl rukavici a zalovil v talíři. Mezi prsty držel kovový kvádr velikosti krabičky od sirek a položil ho na stůl...

Kolbaba rychle vyběhl před chalupu.

„Pištora!“

Volaný se objevil z poza rohu a kvapem vešli dovnitř.

„Je to ten klíč?“ ukázal Kolbaba na stůl.

Pištorova tvář se rozjasnila. Natáhl ruku.

„Stop!“

Mejzlík podal Pištorovi rukavice.

Ten si je obřadně natáhl a vzal opatrně klíč mezi prsty.

„Můžu?“ obrátil se na Kolbabu, který přikývl a sám vyrazil k zadní stěně místnosti.

Pištora, tváře se jako by celebroidal mši, přejel dlaní hladkou hmotu dveří přímo prostředkem, od horního okraje směrem dolů.

Pak znova nahoře přiložil magnetický klíč. Kdesi uvnitř cosi cvaklo.

Jak ruka sjížděla pomalu dolů, uvnitř se ozývalo tiché olejnaté klikání a po stranách škytaly odemykající se petlice.

Klapnutí... a okraje, přimykající se dosud ke stěně, o milimetr odskočily.

Ticho.

Kolbaba si přešel tvář dlaní.

Někdo sykl bolestí.

Pištora si toho nevšímal.

Vzal za okraj a pomalu otevíral.

První se vzpamatoval doktor Mejlík.

Vrátil se ke stolu a sebral odtamtud plnou lahev. Přinesl ji ke dveřím a vsadil ji na poslední prázdné místo.

„Tak už víme proč...“ zachraptěl. Polkl a olízl si do krve prokousnutý ret.

Kolbaba dál zíral na vyrovnanou řadu nádob plných až po okraj zlatavou tekutinou, které, jak se později ukázalo, byly vyskládány těsně, jedna vedle druhé, ve všech zbývajících místnostech domu. Od podlahy až ke stropu.

„Byl to sběratel,“ zašeptal.

„Dokončil svou sbírku.“

Zbýlých tři sta padesát tisíc se našlo při dalším vyšetřování na účtu nedaleké Léčebny pro dlouhodobě nemocné, kam dorazily někdy před čtyřmi lety od anonymního dárce.

Ta chalupa už v Křežíši nestojí a málokdo si na tu historii vzpomene. Jen turisté se často pozastaví nad tím, že místní ten konec vsi, kde začíná zelená turistická značka, označují pojmenováním U chcavce.

Ach, ta láska nebeská

„Kde?“

„U Rozinky.“

„Dobře, budu tam za půl hodiny.“

Kapitán Kolbaba vypil mocnými doušky zbytek kávy. Hrnek donesl do dřezu. Ten byl prázdný a vycíděný. Kolbaba chvíli pozoroval šálek se stopami lógru na stěnách a vzdychl. Pustil vodu, pečlivě hrnek umyl a položil na odkapávač. Ruce si utíral do utěrky pověšené na háčku vedle sporáku, když znova zazvonil telefon.

„Kolbaba...“

„Dobré ráno, kapitáne. Máme tady mrtvolu.“

„Já vím, volali mi z dispečinku. Za chvíli jsem u Rozinky.“

„U Rozinky? Ta mrtvola je v Musílkově 5, druhé patro.“

„U Rozinky mají chlapa...“

„Tohle je žena. Pravděpodobně se otrávila... Prý nechala dopis.“

„Víte co, pošlete tam doktora Mejzlíka a vyřídte mu, ať pak dorazí k Rozince. Snad mu ta sebevražda nebude trvat dlouho.“

Podíval se na osamělý hrnek na odkapávači. Vzal ho, otřel do sucha a uklidil do skříňky.

Sundal osušku a ještě setřel kapky vody kolem nerezového okraje dřezu. Vlhkou utěrku rozložil na radiátor pod oknem.

Spokojeně se rozhlédl po kuchyni a vyrazil do ulic.

.....

Bordel U Rozinky měl oficiální název „Noční klub Hrozen“, ale kdo byl místní, štamgasti, galérka nebo policie, pro všechny to byla Rozinka.

A kdo poznal místní šéfovou, bylo mu jasné proč.

Už jako elévovi připadala madam Baudyšová Kolbabovi jako prastará svařtělá mumie trčící nad puklým sarkofágem.

Teď seděla u baru a před ní na pultu baculatá sklenička na krátké stopce a poloprázdná láhev.

„Kapitáne,“ oslovila ho chrčivým tichým hlasem, seschlým jako její tvář, „dáte ssi?“

„Je osm hodin ráno!“ opáčil kapitán a zamával na strážmistra, který se ochomýtal po baru, ať zmizí.

„Neměla bys být v kanafasu, Mařenko?“

„Kdo by sspal, v týhle době?“ natáhla ruku pro čistou sklenku, nalila do ní jantarově zlatou tekutinu z lahve a posunula sklenici před Kolbabu.

Přitukli si.

„Na vašše, kapitáne!“

„Na naše,“ odpověděl a smočil v moku rty. Přičichl a olízl si vlhká ústa. Přivřel oči.

Věděla, že s tímhle Hennessy mu udělá radost.

Zvedl koňak do výšky a pozoroval jeho barvu proti světlu malého lustru, kde ze tří, svítila mdle jen jedna žárovka.

Napil se malým douškem.

Madam se usmála, když pak řekl: „Tak co se tu stalo?“

Doktor Mejzlík procházel bytem, který lehce čpěl oděrem směsi zatuchlých koutů a skříní v kombinaci s levandulovým parfémem a výpary alkoholu.

Mrtvá zpola ležela, zpola klečela na vyšívaném přehozu gauče v kuchyni.

Otevřeným oknem byl slyšet křik dětí ze dvora.

Policista, který tu na doktora čekal, kouřil cigaretu a díval se na střechy protějších domů.

Kývl na pozdrav.

Na stole pokrytém pestrým vixlajvantovým ubrusem ležela červená propiska, prázdná lahvička od Diazepamu a překocená prázdná láhev vodky.

Na zemi se v průvanu chvěl arch papíru popsáný velkým neurovnaným písmem.

“Už je nafoceno?”

Oslovený zmáčkl v okně cigaretu tak, aby z ní vypadl rozžhavený popel na venkovní parapet, a pak odcvrnkł širokým obloukem nedopalek ven.

Otočil se a přikývl.

“Všechno je hotovo. Už je to jen na vás, pane doktore, a pak to uklidíme. Jo a kapitán Kolbaba mi volal. Máte si pospíšet.”

Mejzlík se sklonil a uchopil papír ležící na zemi za horní pravý roh. Zvedl ho a položil na stůl.

Hajzle!

Už nemůžu.

Snad jsi si to se mnou užil!

Překvapení vid’?

Nesnesu, že se koukáš i na jiný.

Chcípni jako já!

Doktor Mejzlík ohledal mrtvou a zapsal si několik bodů pro budoucí zprávu do zápisníku.

Opsal si tam i znění dopisu.

“Tak,” obrátil se na policistu, který si mezitím zapálil další cigaretu, “Hotovo. Můžete uklízet. Já letím za kapitánem.”

“Počkejte, máme vás k Rozince hodit. Kolega už na vás dole čeká s autem.”

Madam Kolbabu vedla do patra.

Všude bylo nezvyklé ticho. Bar zavřený. Hosty Karlíček vypoklonkoval a holky se schovaly ve druhém patře ve svých pokojích.

“Podívejte, kapitáne,” obrátila se na Kolbabu a položila mu ruku na rameno.

“Oba víme, jak to chodí... Dalekohled je samozřejmě zakázaná věc. Ale chlapy to chtěj... Ssem tam i žensský...”

“Kde?”

“Tady u čtyrky.”

Otevřela mohutnou šatní skříň stojící vedle dveří označených cedulkou s římskou IV.

Místo oblečení a zadní stěny se objevila osvětlená chodba, ve které na podlaze, pokryté kostkovaným linem, leželo tělo v tmavém obleku a kolem se pohybovali dva policisté, z nichž jeden pravidelně ozařoval místo bleskem fotoaparátu.

Kapitán prolezl skříň a došel k mrtvému.

Ve zdi, za kterou se nacházel pokoj IV, bylo ve výšce očí zabudované kukátko.

Kousek níž, ze zdi, trčela malá polička s balíčkem papírových kapesníků v krabici s obrázky smějících se slonů a duhou opředených jednorozců.

Takový kapesník také držel v ruce mrtvý muž.

Kromě dvouřadého saka měl na sobě kvalitní košili a u krku ležérně povolenou kravatu.

Kalhoty vyžehlené.

Na poklopci rozepnutý jeden knoflík.

Kolbaba se narovnal.

“Tak to vypadá, že si chudák ani moc neužil... Kdy ho našli?”

“Jmenuje se, podle občanky - v náprsní kapse měl peněženku, Jiří Tomš. Našel ho v noci ten zdejší zřízenec, Karlíček mu říkají.” odpověděl policista, který právě skládal do kufříku sady fólií se sejmutými otisky.

“Ale, je to divný!” dodal.

“Copak?”

“Karlíček tvrdí, že ve čtyřce včera celý večer nikdo nebyl. Toho chlápka zná z dřívějších návštěv, ale včera ho tu prý neviděl.”

Kapitán Kolbaba se nahnul nad mrtvolou a nahlédl do kukátka.

Pokoj číslo čtyři byl osvětlený lampičkou u postele, která ozařovala pomačkaný lesklý saténový přehoz.

“Půjdu se podívat vedle.”

Když vylezl ze skříně, madam na něj upřela tázavý pohled. Pokrčil rameny.

“Potřebuju si prohlédnout čtyřku,” kývl na dveře, “a promluvit si s Karlíčkem.”

“Je odemčeno... a Karlíčka sseženu... Mysslíte, kapitáne, že dnesska otevřeme?”

Pokrčil rameny podruhé, vzal za kliku, otevřel a vešel do pokoje číslo IV.

.....

“Nazdar doktore!”

“Zdravím, kapitáne! Dvě mrtvoly hned po ránu... Úspěšný den...” ušklíbl se Mejzlík.

“Jak to šlo s tou sebevraždou?”

“Myslím, že je to na uzavření. Uvidíte ze zprávy. Podle dopisu na rozloučenou a polohy těla to bylo v afektu. Možná to

měla být demonstrace, ale záchrana nedorazila. Cizí zavinění nejspíš nepřipadá do úvahy. Diazepan s vodkou.“

“Tady je to zajímavější,” Kolbaba došel k příchozímu a potřásl si rukama.

“Kde je tělo?”

“Vedle v Narnii.” pousmál se kapitán.

“Cože?”

“Podívejte,” dovedl překvapeného Mejzlíka k malému stolku u stěny proti lůžku a uchopil do ruky rozměrnou, složitě strukturovanou abstraktní skulpturu.

“Kuk!” pochopil Mejzlík a jal se důkladně zkoumat zařízení ve zdi, které se objevilo, když Kolbaba sundal objekt ze stolku.

“Někdo se hold rád kouká... Ten mrtvý je tam?” ukázal doktor ukazováčkem skrz zeď.

Kolbaba přikývl a položil skleněný artefakt zpět na stolec.

“Ovšem máme tu malý problém. Ten chlápek, když umřel, se podle všeho díval na prázdnou postel.”

Asi po čtvrt hodině doktor Mejzlík dokončil ohledání.

“Budu potřebovat pitvu, ale podle všeho to byl infarkt. Řádo-
vě někdy včera večer.

Pán sice malinko kulatější, ale že bych mu tipoval srdeční
příhodu, kdyby ke mě přišel do ordinace, to tedy ne.

Pokud neměl nějakou skrytou vadu, buď už přišel rozčilený
sem, a tady ho to skolilo, nebo tu něco musel vidět, co mu do-
dalo.”

Vstal z pokleku a narovnal si pomačkanou košili.

“Ale jak říkám, víc budu vědět po pitvě.”

Zasmál se.

“S tou Narnií jste mě teda dostal...”

Kapitán Kolbaba mezi tím už minimálně pět minut nehnutě
zíral do kukátka.

“No jo, no...”

Promnul si oči.

“Ale co ten chlap viděl, sakra? Rozinka byla podle mě taky
překvapená. Takovýhle věci jí kazí akorát kšefty. Kdyby si chtě-
la s někým něco vyřídit, určitě né tady. Snad bude něco vědět
Karlíček. Ten tu ví o každém prdu!”

“Mluvil jste s ním?”

“Ne, ale za chvíli, doufám, budu.”

Seděl u baru a kouřil dlouhou tenkou cigaretu.

Madam, která kapitána a doktora doprovázela, se naklonila a Karlíčkově pošeptala cosi do ucha.

“Už jsem všechno řekl tomu policajťovi v uniformě.” uvítal příchozí pištivým hlasem.

Kolbaba se posadil na barovou stoličku vedle něj.

“Tak já to chci slyšet ještě jednou.”

“Podívejte, kapitáne, známe se. Fakt nic nevím. Sám to nechápu. Byl jsem tu včera celou dobu a toho chlapa jsem neviděl. Dneska ráno, jsem si všim, že skříň není zavřená, tak jsem tam nakouk a málem jsem vomdlel...”

“A v tom pokoji?”

“Včera za celý den žádnéj kunčaft.”

Doktor Mejzlík si přisedl k malému stolku naproti.

“A jaký byli včera kšefty jinak? Frmol?” ozval se.

Karlíček si ho změřil a pak se obrátil k madam.

Přikývla.

“Nic moc, pane. Žádný velký tóčo. A do toho pokoje spíš dáváme speciály. Chápete?”

“Kdo má všechno klíče od pokojů... a od skříně?” pokračoval teď Kolbaba.

“Nikdo. Jsou tady u baru ve skříněce pod pultem, aby si je mohla uklízečka vzít a nemusel se s ní nikdo tahat po baráku.”

“Takže tam mohl kdokoli, kdo věděl, kde klíče jsou.” přidal se opět Mejzlík.

„A co ten chlap? Ten Tomš? Býval tu často?“

“Nevím, jak se jmenoval.

Občas zašel. Vždycky k dalekohledu!

Nepil.

Předem zavolal, domluvili jsme se a já namanévroval kšeft do čtyřky.

Zaplatil. Vyřídil si, co potřeboval a vypadl.

Žádný problémy.”

“Holky o tom dalekohledu vědí?” obrátil se Kolbaba na madam.

“Některé.” ošila se nervózně, “Ty co jssou tu déle... Bereme to jako benefit, haha...”

Natáhla se.

Vyndala cigaretu z Karlíčkovy krabičky a zapálila si.

“Dosstanou sslušný podíl i za klienta, co sse jen dívá. Je to fér, ne?”

“Hm... “ zabručel Kolbaba.

“Budu potřebovat seznam všech holek a barmanů.”

Karlíček s madam šli s pracovníky pohřební služby obstarat odvoz nebohého pana Tomše k soudní pitvě a kapitán s doktorem u baru osaměli.

Před nimi ležel seznam s dvanácti dívčími jmény v úhledné tabulce, včetně adres a telefonních čísel, který se slovy, že “ho má připravený pro pravidelné návštěvy doktora”, vytáhla madam z černých desek, ukrytých kdesi pod barovým pultem.

Co se týká obsluhy, seznam slíbil dodat Karlíček, “hned jak skončí tu záležitost s funebrákama”.

“Ach jo!” vzdychl Kolbaba a promnul si oči.

“To zas bude spousta práce... Nemám rád takové záhady!”

Doktor Mejzlík ještě jednou sebral z pultu seznam a škrábal se při tom vzadu na zátylku.

“Víte, kapitáne, nějak se mi to nezdá. Rád bych něco zkusil.

Chtěl bych si promluvit tady...” zapíchl prst do papíru před nimi... “Tady s Olinkou.”

“Proč?”

“Bydlí na adrese Tůmova 5.”

Slečna Olga byla oblečená v bledě modrém županu, rozcuhaná, nenalíčená a evidentně vyděšená.

Karlíček ji přivedl a na pokyn kapitána zase odešel.

Zatímco Kolbaba situaci s napětím ve tváři pozoroval a nervózně si mnul ruce, doktor Mejzlík s úsměvem sesedl ze stoličky.

“Tak nebudeme chodit kolem horké kaše slečno.”

Udělal několik kroků ženě vstříc a zvolal pateticky:

“Jak to bylo s Růženou?”

Sinalá se zakymácela a tak, tak, že se jí podařilo sednout si na židli, kterou k ní Mejzlík hbitě přisunul.

Po tváři jí začaly kanout slzy a začala přerývaně vzlykat.

“Já jí to říkala, že je to kravina! Ale vona byla jak pitomá... Zamilovaná... Že prej mu dá lekci a von se polepší...”

Kapitán Kolbaba zíral na doktora Mejzlíka a kroutil hlavou.

“Můžete mi, doktore, vysvětlit, co se tu stalo?” zeptal se, když za slečnou Olgou, odváděnou policistou v uniformě, zaklaply dveře.

Mejzlík se poněkud samolibě usmál, odsunul popelník, který tu zbyl po Karlíčkově a ležérně se opřel leštěnou desku barového pultu.

“Poslouchejte.”

Vytáhl z kapsy zápisník a zadeklamoval:

Hajzle!

Už nemůžu.

Snad jsi si to se mnou užil!

Překvapení vid?

Nesnesu, že se koukáš i na jiný.

Chcípni jako já!

Položil notes vedle popelníku.

“Tohle je dopis na rozloučenou, který jsme dnes našli v Musílkově ulici u Růženy Povondrové, která, jak víte, pane kapitáne, v noci spáchala sebevraždu.

Samo o sobě by to asi nic neznamenal, ale bůh ví proč, pamatuju si na jména ulic, které jsem viděl, když jsem ráno na mapě hledal, kde ta Musílkova na Smíchově je.

Koukněte, Musílkova se ohýbá o sto osmdesát stupňů, učičné lučičště,” opsal prstem na dřevě ostrý oblouk, “a ta Tůmova jí protíná jako tětíva. Možná proto jsem si to zapamatoval.

Když jsem pak viděl, že zrovna v Tůmově Olinka bydlí, napadlo mě: hochu, to moc velká náhoda.

Ona se bude s Růženou znát.

A zároveň se mi nějak propojil ten zdejší fujtajblovej dalekohled s tím - Nesnesu, že se koukáš i na jiný.

Možná to nebylo, třeba, myšlený jen jako nějaké takové obyčejné ohlížení se po holkách.

Ona prostě Povondrová přišla na to, že se její milý chodí koukat sem... a že se kouká, na její vkus, trochu moc důkladně.”

“Tak mu s pomocí kamarádky Olinky připravila překvapení...” dodal Kolbaba.

“Ovšem netušila, že to pro jeho srdce bude překvapení krapánek větší, než unese.”

“Není divu. Tomš přijde na extra kukačku, kterou mu dohodí Olinka, už se začíná rozpalovat z té neznámé, která se před ním se zakrytým obličejem rozcapuje, a najednou buch, maska letí dolů a ona je to jeho Růžena, kterou Olinka propašovala, stejně jako jeho, tajně do podniku!”

“Ovšem Růžena na nic nečeká. Netuší, že s jejím milým to za zdí seklo, divadlo pokračuje, ona uhání šupem domů, spolyká pilulky, zaleje a počítá s tím, že přistihnutý hříšník se přihrne, zachrání jí a všechno bude na věky dobrý...”

“No, v tom se bohužel nemýlila...” vzdychl Kolbaba.

Otevřel dveře a zavolal do chodby: “Mařenko!”

Když pak madam ozřejmil situaci a ujistil jí, že Olinka se nejspíš brzo vrátí, protože v podstatě nic nespáchala a jen potře-

bují sepsat protokol, zůstali chvíli všichni tři v tichém zadumání.

Madam pomalu přešla za bar a položila na něj tři sklenky.

Mlčky do nich rozlila zbytek lahve, která tam od rána stála jako vztyčený prst.

Uchopila krátkou nožku a nádobu zvedla do výše.

“Tak, pánové, snad... na lepší zsitřek...”

© 2019 SaMOdoMA - Jan Krucký
<https://www.facebook.com/kruckyjan>